

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПЕТТИ ОДДЕЛ

СЛУЧАЈ ПРОДАНОВ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

(Апликација бр. 73087/12)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

10 јуни 2021

Оваа пресуда е конечна, но може да биде предмет на уредувачка ревизија.

Во случајот Проданов против Северна Македонија,

Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во Совет составен од:

Stéphanie Mourou-Vikström, *Претседател,*

Jovan Ilievski,

Arnfinn Bårdsen, *судии,* и

Martina Keller, *Заменик секретар на одделот,*

Имајќи ги предвид:

апликацијата (бр. 73087/12) против Република Северна Македонија поднесена до Судот согласно членот 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основните слободи („Конвенцијата“) од г. Јован Проданов („апликантот“), Македонец/државјанин на Република Северна Македонија, на 14 ноември 2012 година;

одлуката да се извести Владата на Северна Македонија („Владата“) за жалбените наводи во врска со членот 6 став 1 од Конвенцијата и да се прогласи остатокот од апликацијата за недопуштен

и опсервациите на странките;

Заседавајќи на нејавна седница на 20 мај 2021 година,

Ја донесе следнава пресуда, која беше усвоена на истиот датум:

ВОВЕД

1. Апликантот тврдеше дека немал пристап до Врховниот суд заради начинот на кој овој суд ги применил одредбите од Законот за парнична постапка и ја отфрлил ревизијата изјавена од него како недозволена *ratione valoris*. Апликантот се повика на членот 6 став 1 од Конвенцијата.

ФАКТИ

2. Апликантот е роден во 1933 година. Тој беше застапуван пред Судот од г. Д. Ајцев, адвокат кој работи во Гевгелија. По смртта на апликантот на 29 јануари 2018 година, неговите син и ќерка, г. Г. Проданов и г-а С. Проданова, го информираа Судот за нивната желба да ја продолжат постапката наместо нивниот татко и го овластија г. Д. Ајцев да ги застапува во постапката пред Судот.

3. Владата беше застапувана од нејзиниот агент, г-а Д. Цонова.

4. Фактите за случајот, изнесени од странките, може да се сумираат на следниот начин.

ПРОДАНОВ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА
ПРЕСУДА

5. На 6 ноември 2000 година Г.П. поднел граѓанска тужба против апликантот пред Основниот суд во Гевгелија („првостепениот суд“), барајќи признавање право на сопственост на дел од куќата која била во сопственост на апликантот во критичниот период. Тужителот ја одредил вредноста на спорот на 40.000 денари (еквивалентно на приближно 650 евра). Според Законот за парнична постапка, којшто во тоа време бил во сила, ревизија до Врховниот суд можело да се изјави само доколку вредноста на спорот го надминува износот од 1.000.000 денари (еквивалентно на приближно 16.260 евра).

6. На 31 декември 2002 година првостепениот суд го прифатил тужбеното барање на Г.П. и пресудил против апликантот. Пресудата била потврдена од Апелациониот суд во Скопје на 4 септември 2003 година.

7. На 17 декември 2003 година, по предлог на апликантот, јавниот обвинител поднел Барање за заштита на законитоста, кое Врховниот суд го прифатил. Ги укинал пресудите на пониските судови и го вратил предметот на повторно одлучување.

8. На 4 ноември 2005 година, апликантот, преку неговиот адвокат, поднел противтужба пред првостепениот суд против Г.П., барајќи утврдување ништовност на договорот за поклон врз основа на кој тужителот го засновал своето имотно барање во претходната постапка. Во противтужбата, апликантот ја определил вредноста на спорот на 40.000 денари. Двете постапки биле споени и во натамошниот тек се водела една постапка.

9. Од 29 декември 2005 година, новиот Закон за граѓанска постапка („Закон од 2005 година“, Службен весник бр. 79/2005) стапил во сила и станал применлив за сите предмети кои биле во првостепена постапка. Според Законот од 2005 година ревизија до Врховниот суд можело да се изјави само доколку вредноста на спорот го надминува износот од 500.000 денари (еквивалентно на приближно 8.130 евра). Според преодните одредби на Законот од 2005 година, постапките требало да бидат завршени во согласност со законот што бил на сила пред завршувањето на постапката во прв степен (види параграф 17 подолу).

10. На 24 јануари 2006 година, Граѓанскиот оддел на Апелациониот суд Скопје донел заклучок во врска со сите предмети кои биле во тек на кои бил применлив Законот од 2005 година, со инструкции пониските судови да им укажат на странките и да ги одложат претстојните рочишта за да им се овозможи да ги преземат сите потребни активности во врска со нивните побарувања. Во заклучокот било наведено дека на странките во сите тековни првостепени постапки ќе им биде дадена можност да ги подготват своите поднесоци во согласност со Законот од 2005 година.

ПРОДАНОВ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА
ПРЕСУДА

11. На рочиштето одржано на 15 февруари 2006 година, првостепениот суд ги известил странките во случајот, согласно заклучокот на Апелациониот суд, дека рочиштето закажано за 20 март 2006 година ќе се смета како подготвително рочиште во согласност со членот 33 од Законот од 2005 година (види параграф 16 подолу).

12. За време на подготвителното рочиште, апликантот побарал вредноста на спорот да се зголеми на 500.100 денари (еквивалентно на приближно 8.130 евра). Пред главната расправа на барање на судијата, апликантот платил дополнителни судски такси што соодветствуваат на зголемувањето на вредноста на спорот.

13. На 12 јануари 2009 година првостепениот суд донел пресуда во корист на Г.П. и го одбил противтужбеното барање на апликантот. Во воведниот дел од таа пресуда како вредност на спорот бил наведен износ од 40.000 денари. На 13 април 2009 година, на барање на апликантот, првостепениот суд извршил исправка на воведниот дел од својата пресуда, со тоа што вредноста на спорот ја исправил на износ од 501.000 денари, со образложение дека износот којшто претходно бил наведен бил грешка.

14. Со пресуда од 2 септември 2010 година, во чиј воведен дел вредноста на спорот била определена на 40.000 денари, Апелациониот суд ја одбил жалбата на апликантот. На барање на апликантот, на 9 декември 2010 година Апелациониот суд извршил исправка на воведниот дел од својата пресуда, со тоа што ја навел зголемената вредност на спорот.

15. На 17 мај 2012 година, Врховниот суд одлучил да ја отфрли ревизијата изјавена од апликантот како недозволена *ratione valoris*. Судот заклучил дека вредноста на спорот, кој, според него, во пресудите на пониските судови била утврдена на 40.000 денари, била под законскиот праг од 500.000 денари утврден со Законот од 2005 година. Фактот дека вредноста на спорот била променета од страна на Апелациониот суд бил ирелевантен, бидејќи тоа зголемување било направено во погрешна фаза од постапката и не се работело за очигледна грешка при изготвувањето. Релевантниот дел од решението гласи:

„Имајќи го предвид членот 33 од Законот за граѓанска постапка [2005], судот најдоцна на подготвителното рочиште, а ако подготвително рочиште не е одржано тогаш на главната расправа, пред почетокот на расправањето за главната работа, брзо и на погоден начин ќе ја провери точноста на означената вредност [на побарувањето]. Во овој случај ... релевантната вредност на предметот на спорот била променета со решение на Апелациониот суд од 9 декември 2010 година.“

РЕЛЕВАНТНА ПРАВНА РАМКА И ПРАКСА

А. Релевантна правна рамка

16. Согласно членот 33 (3) од Законот од 2005 година, ако е очигледно дека вредноста на предметот на спорот тужителот ја определил многу високо или многу ниско така што се поставува прашање за надлежноста, составот на судот или за правото на изјавување ревизија, судот најдоцна на подготвителното рочиште, а ако подготвително рочиште не е одржано, тогаш на главната расправа пред почетокот на расправањето за главната работа, брзо и на погоден начин ќе ја провери точноста на означената вредноста на спорот .

17. Според преодните одредби на законот од 2005 година (согласно, членовите 474 и 476), постапките требало да бидат завршени во согласност со законот што бил на сила кога била завршена постапката во прв степен.

18. Членот 400 од Законот од 2005 година предвидува можност за повторување на постапките за кои Судот утврдил повреда на Конвенцијата. Во повторувањето на постапката судовите се должни да ги почитуваат правните ставови изразени во конечната пресуда донесена од Судот.

Б. Пракса на Врховниот суд

19. Владата достави копии од пет конечни одлуки (Рев.2.бр.699/2014; Рев.2.бр. 1017/2010; Рев2.бр. 578/2012; Рев2.бр.295/2013; и Рев1.бр. 68/2014) донесени помеѓу ноември 2005 година и март 2015 година, во кои Врховниот суд ја отфрлил изјавената ревизија како неоснована *ratione valoris*, бидејќи вредноста на побарувањето определена од тужителите била утврдена во погрешна фаза од постапката. Врховниот суд заклучил дека вредноста на предметот означена во граѓанските тужби не може да се промени во погрешна фаза од постапката, по подготвителното рочиште или доколку не било одржано подготвително рочиште, на главната расправа пред испитувањето за основаноста на тужбеното барање.

ПРАВО

I. ПРИЛИМНАРНИ ПРАШАЊА

А. Еднострани декларација на Владата

1. Поднесоци на странките

20. Откако Владата беше известена за случајот и по неуспешните преговори за пријателско спогодување, на 26 август 2016 година, Владата достави еднострана декларација со која призна дека имало повреда на членот 6 § 1 од Конвенцијата и понуди на апликантот да му биде исплатена сума за надомест на каква било нематеријална штета заедно со сите трошоци. Владата побара Судот да ја отстрани апликацијата од листата на предмети согласно членот 37 став 1 од Конвенцијата.

21. На 13 октомври 2016 година, апликантот поднесе приговор во однос на отстранувањето на апликацијата, тврдејќи дека според домашното законодавство, едностраната декларација од Владата, за разлика од пресуда донесена од Судот со која се утврдува повреда, не може да послужи како основа за повторување на постапката. Едностраната декларација на Владата не би довела до враќање на неговите права.

2. Оценка на Судот

22. Релевантните општи принципи за еднострани декларации се сумирани во *Jeronovič v. Latvia* ([GC], бр. 44898/10, §§ 64-70, 5 јули 2016 година); *Aviakompaniya A.T.I., ZAT v. Ukraine* (бр. 1006/07, §§ 27-33, 5 октомври 2017 година); и *Romić and Others v. Croatia* (бр. 22238/13 и 6 други, §§ 83-85, 14 мај 2020 година).

23. Судот утврди дека членот 400 од Законот од 2005 година (види параграф 18 погоре) предвидува можност за повторување на постапката, врз основа на конечна пресуда донесена од Судот со која се утврдува повреда на Конвенцијата. Судот не беше известен дека Законот од 2005 година или кој било друг важечки правен акт, содржи одредба што дозволува повторување на граѓанска постапка врз основа на одлука на Судот за отстранување на апликацијата од листата на предмети, по изразена еднострана декларација на Владата. Во врска со ова, Судот утврди дека членот 82 од Законот за управни спорови од 2020 година (Службен весник бр. 96/2019) предвидува таква можност во врска со управните постапки. Понатаму, Владата не презентираше никаков пример на домашна судска пракса дека според домашното право што е сега во сила, граѓанската постапка може да биде повторена во случај Судот да прифати еднострана декларација на Владата и да ја отстрани апликацијата од листата на случаи.

24. Затоа, Судот утврди дека не може да се каже со доволен степен на сигурност дека постапката за повторување на граѓанска постапка ќе биде достапна, доколку Судот ја прифати едностраната декларација на Владата и да ја отстрани апликацијата од листата на случаи (види *Romić and Others*, цитиран погоре, § 85).

25. Од горенаведените причини, Судот не може да утврди дека повеќе не е оправдано да го продолжи разгледувањето на апликацијата. Покрај тоа, почитувањето на човековите права, како што е дефинирано во Конвенцијата и нејзините Протоколи, бара Судот да го продолжи разгледувањето на случајот. Имено, случајот покренува прашања од општ интерес, што се однесува на пропорционалноста на ограничувањето на правото на апликантот за пристап до суд кога се применува прагот на *ratione valoris*, што оди подалеку од фактите во овој случај. Барањето на Владата апликацијата да биде тргната од листата на предмети согласно членот 37 од Конвенцијата, мора да биде отфрлено (*ibid.*, § 87).

Б. *Locus standi*

1. Поднесоци на странките

26. Владата тврдеше дека синот и ќерката на апликантот, кои го известиле Судот за нивната желба да ја продолжат апликацијата наместо татко им (види параграф 2 погоре), немаат *locus standi* да ја продолжат постапката по апликацијата бидејќи не успеале да го докажат својот статус на правни наследници на апликантот со одлука на суд.

27. Синот и ќерката на апликантот го оспорија приговорот на Владата, тврдејќи дека, поради тоа што нивниот татко не поседувал никаков имот, тие не можеле да достават одлука за наследство. Наместо тоа, синот и ќерката на апликантот доставиле писмена изјава заверена од нотар со која се потврдува дека тие се наследници на апликантот.

2. Оценка на Судот

28. Судот истакува дека во голем број случаи кога апликантот починал за време на постапката, ја зел предвид желбата изразена од наследниците или блиските роднини да ја продолжат постапката (види, меѓу другите, *Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpăneanu v. Romania* [GC] бр. 47848/08, § 97, ЕКЧП 2014 и упатувањата наведени во таа пресуда; *Petrović v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, бр. 30721/15, § 15, 22 јуни 2017 година и *López Ribalda and Others v. Spain* [GC], бр. 1874/13 и 8567/13, § 73, 17 октомври 2019 година).

29. Во конкретниот случај, Судот утврди дека наследниците на апликантот може да имаат доволен интерес за понатамошно разгледување на апликацијата и ја признава нивната легитимација да постапуваат наместо него (види *Petrović*, цитиран погоре, § 16).

II. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 6 § 1 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

30. Апликантот се жалеше врз основа на членот 6 § 1 од Конвенцијата дека немал пристап до Врховниот суд заради начинот на кој тој суд ги толкувал и применил законските одредби во врска со вредноста на спорот. Членот 6 § 1 од Конвенцијата, во релевантниот дел, гласи:

„При утврдувањето на неговите граѓански права и обврски ... секој има право на правично ... судење ... од страна на ... со закон воспоставен суд ...“

A. Допуштеност

31. Владата не истакна никакви приговори за допуштеноста на овие жалбени наводи.

32. Судот забележува дека апликацијата не е очигледно неоснована во смисла на членот 35 § 3 (а) од Конвенцијата. Понатаму, забележува дека таа не е недопуштена по било какви други основи. Затоа, мора да се прогласи за допуштена.

B. Основаност

1. Поднесоци на странките

(а) Апликантот

33. Апликантот тврдеше дека заклучокот на Апелациониот суд имал за цел да ја ублажи правната несигурност создадена со преодните одредби на Законот од 2005 година (види параграф 10 погоре). Откако ја утврдил вредноста на спорот на подготвителното рочиште на 20 март 2006 година, тој се придржувал на Законот од 2005 година (види параграфи 11 и 12 погоре). Првостепениот и второстепениот суд ја прифатиле и потврдиле зголемената вредност на предметот на спорот.

34. Апликантот понатаму тврдеше дека праксата на Врховниот суд на која Владата се повикувала, не била релевантна за овој случај, а се однесувала на примената на преодните одредби на Законот од 2005 година во тековни случаи, во согласност со заклучокот усвоен од Апелациониот суд. Тој посочи дека ниту едно од одлуките на кои се повикува Владата не е релевантно за неговиот случај, бидејќи тој ја зголемил вредноста на предметот на спорот во соодветната фаза од постапката, односно на подготвителното рочиште.

(б) Влада

35. Владата тврдеше дека отфрлањето на ревизијата изјавена од апликантот, не го нарушило неговото право на пристап до суд, бидејќи неговиот предмет во делот на основаноста бил разгледан на од страна на две судски инстанции. Според Владата, решението на Врховниот суд

било законско и ја следело добро воспоставената пракса на тој суд, за која апликантот, застапуван од адвокат, требало да биде свесен (види параграф 19 погоре)

36. Владата тврдеше дека апликантот ја сменил вредноста на тужбеното барање во фаза од постапката кога, според релевантниот закон и воспоставената пракса на Врховниот суд, такво постапување повеќе не било можно. Во врска со ова, Владата се повика на противтужбата на апликантот од 4 ноември 2005 година, во која вредноста на спорот била утврдена на 40.000 денари (види параграф 8 погоре). Според Владата, со оглед на воспоставената пракса на Врховниот суд во врска со ова прашање, прифаќањето на поинаков став во овој случај би ја поткопало правната сигурност.

2. Оценка на Судот

37. Општите принципи во врска со правото на пристап до суд се утврдени во *Naït-Liman v. Switzerland* ([GC], бр. 51357/07, §§ 112-16, 15 март 2018 година). Принципите што се однесуваат конкретно на ограничувањата *ratione valoris* за пристап до суд беа исто така утврдени и во *Zubac v. Croatia* ([GC], бр. 40160/12, §§ 80-85, 5 април 2018 година).

38. Судот забележува дека, да се има законски праг за вредноста на спорот при изразување на ревизија до Врховниот суд е легитимно и разумно процесно барање (види, на пример, *Jovanović v. Serbia*, бр. 32299/08, §48, 2 октомври 2012 година). Понатаму, Судот смета дека одбивањето на Врховниот суд, врз основа на законските одредби што ја регулираат неговата надлежност, да ја испита допуштеноста на ревизијата поднесена од апликантот *ratione valoris*, претставува мешање во правото на апликантот на пристап до суд.

39. Во *Zubac* (цитиран погоре, §§ 110-25), беа испитани следниве елементи за да се утврди дали ограничувањето на правото на пристап до суд било пропорционално: (i) предвидливоста на ограничувањето; (ii) која страна треба да сноси негативни последици од грешките направени во текот на постапката; и (iii) дали може да се каже дека ограничувањето вклучува „прекумерен формализам“.

40. Во конкретниот случај, по укинувањето (види параграф 7 погоре) на пресудите на пониските судови од страна на Врховниот суд во врска со барањето на Г.П., апликантот за прв пат поднел противтужба, постапката по која се споила со постапката што тогаш била во тек. Постапката требала да се спроведе согласно Законот од 2005 година, кој станал применлив во меѓувреме, бидејќи постапката по предметот, особено по новото барање на апликантот, била во тек пред првостепениот суд (види параграфи 8 и 9 погоре). Се чини дека тоа било во согласност со членовите 474 и 476 од Законот од 2005

година (види параграф 17 погоре), како што било потврдено во заклучокот на Апелациониот суд (види параграф 10 погоре). Врховниот суд не одлучил поинаку. Потпирајќи се на тој заклучок, првостепениот суд одржал подготвително рочиште на кое апликантот ја зголемил вредноста на спорот на 500.100 денари, што било над законскиот праг утврден во Законот од 2005 година (види параграф 12 погоре). Имајќи го предвид членот 33 од Законот од 2005 година, со кој се регулира утврдувањето на вредноста на спорот (види параграф 16 погоре), според мислењето на Судот, ваквото зголемување не изгледа како неразумен процедурален чекор од страна на апликантот (види, спротивно, *Zubac*, цитиран погоре, § 121 и, особено, *Doo Vio-Mark-In Insolvency v. North Macedonia* (одлука), бр. 50520/15, § 20, 11 јули 2019 година). И првостепениот и второстепениот суд ја прифатиле зголемената вредност на спорот од барањето на апликантот во своите решенија за исправка (види параграфи 13 и 14 погоре). Апликантот исто така платил повисоки судски такси што одговараат на зголемената вредност на спорот (види параграф 12 погоре).

41. Во тие околности, Врховниот суд ја отфрлил изјавената ревизија од апликантот како недозволена *ratione valoris*, сметајќи дека вредноста на релевантниот спор изнесува 40.000 денари, како што посочил апликантот во неговата противтужба (види параграф 8 погоре). Оваа вредност е под законскиот праг од 500.000 денари (види параграф 9 погоре). Иако Врховниот суд се повика на членот 33 од Законот од 2005 година (види параграф 15 погоре), тој сепак утврдил дека вредноста на спорот е зголемена во постапката пред Апелациониот суд, што не е соодветна процедурална фаза за таква промена. Според Судот, ваквиот наод е во спротивност со фактите на случајот наведени во параграф 12 погоре, особено затоа што промената на вредноста на спорот се случила на подготвителното рочиште пред првостепениот суд. Врховниот суд не го спомнал тој факт. Што е уште поважно, тој не го навел својот став за тоа дали таквата промена во таа фаза од постапката била во согласност со законот или со нивната воспоставена пракса. Во однос на последното, Судот не смета дека судската пракса доставена од Владата е релевантна за овој случај кој се однесува на промена на вредноста на спорот на подготвителното рочиште одржано во постапка која била во тек и во врска со ново барање во однос на кое претходно не било одржано такво рочиште, ниту, пак, таа судска пракса се однесува на примена на преодните одредби од Законот од 2005 година на првостепени постапки кои биле во тек. Во вакви околности, не може да се каже дека апликантот и неговиот адвокат требало да утврдат дека измената на вредноста на спорот на подготвителното рочиште немала да биде земена предвид за целите на пристап до Врховниот суд (види, спротивно, *Zubac*, цитиран погоре, § 111).

42. Според тоа, има повреда на членот 6 § 1 од Конвенцијата.

III. ПРИМЕНА НА ЧЛЕНОТ 41 НА КОНВЕНЦИЈАТА

43. Членот 41 од Конвенцијата предвидува:

„Доколку Судот утврди дека има повреда на Конвенцијата или нејзините Протоколи, и ако домашното право на засегнатата Висока договорна страна дозволува да се изврши само делумно отстранување на последиците на таа повреда, Судот, ѝ дава на оштетената страна, доколку е потребно, правично обештетување.“

A. Штета

44. Апликантот побарал 6.000 евра во врска со нематеријалната штета.

45. Владата навела дека барањето на апликантот е прекумерно и неосновано.

46. Судот повторува дека најсоодветната форма на обештетување во случаи кога ќе утврди дека апликантот немал пристап до суд, спротивно на членот 6 став 1 од Конвенцијата би била, по правило, повторување на постапката во догледно време и повторно разгледување на случајот во согласност со сите барања за правично судење (види, на пример, *Lungoci v. Romania*, бр. 62710/00, § 56, 26 јануари 2006 година; *Yanakiev v. Bulgaria*, бр. 40476 / 98, § 90, 10 август 2006 година и *Lesjak v. Croatia*, бр. 25904/06, § 54, 18 февруари 2010 година). Во врска со ова, Судот утврди дека, согласно членот 400 од Законот од 2005 година, апликантот може да побара повторување на постапката за која Судот утврдил повреда на членот 6 § 1 од Конвенцијата.

B. Трошоци

47. Апликантот побара 2.920 евра за трошоци направени пред Судот.

48. Владата го оспори ова барање како прекумерно.

49. Според судската пракса на Судот, апликантот има право на надомест на трошоци само доколку се покаже дека тие биле реално направени и неопходни и се разумни во однос на износот (види *Fernandes de Oliveira v. Portugal* [GC], бр. 78103/14, § 148, 31 јануари 2019 година). Во овој случај, имајќи ги предвид документите кои му се на располагање и горенаведените критериуми, Судот смета дека е разумно да се досуди сума од 1.500 евра за трошоци направени во постапката пред Судот, плус кој било данок што може да му се наплати на апликантот.

В. Затезна камата

50. Судот смета дека е соодветно затезната каматна стапка да се заснова на најниската стапка за позајмени средства на Европската Централна Банка, на која треба да се додадат три процентни поени.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ, ЕДНОГЛАСНО,

1. *Го отфрли* барањето на Владата да ја отстрани апликацијата од листата на предмети.
2. *Одлучи* дека наследниците на апликантот можат да ја продолжат постапката во негово име;
3. *Ја прогласи* апликацијата за допуштена;
4. *Одлучи* дека има повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата во врска со повредата на правото на апликантот за пристап до суд поради отфрлањето на изјавената ревизија од Врховниот суд како недозволена *ratione valoris*;
5. *Одлучи*
  - (а) дека тужената држава треба да му плати на апликантот, во рок од три месеци, 1.500 евра (илјада и петстотини евра), плус секој данок што може да му биде наплатен на апликантот, на име трошоци, конвертирани во националната валута на државата согласно курсот применлив на денот на денот на исплата;
  - (б) дека од истекот на горенаведените три месеци до исплатата ќе се плати камата на горенаведениот износ по стапка еднаква на најниската каматна стапка за позајмени средства на Европската централна Банка во периодот на доцнење плус три процентни поени;
6. *Го одби* остатокот од барањето на апликантот за правичен надомест.

Изготвено на англиски јазик и објавено во писмена форма на 10 јуни 2021 година, согласно членот 77 §§ 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Martina Keller
Заменик-секретар

Stéphanie Mourou-Vikström
Претседател